

[Henry Christensen.]

at den højtærede finansminister udtaler, at den opsparingspligtige har denne ret, gør ikke, at det bliver til lov. Så vidt jeg opfatter lovgivningen, også på grundlag af de drøftelser, vi havde i udvalget, er stillingen den, at umiddelbart måtte man formode, at tilbagebetaling kun kunne ske efter ansøgning, og at det måtte være en nådesakt over for den pågældende. Nu siger den højtærede finansminister, at den opsparingspligtige, som har indbetalt, skal have ret til tilbagebetaling. Det er et fornuftigt standpunkt, men hvis han skal have ret til det, bør det stå i loven. Er det ikke dårligt for folketinget at komme ind på den praksis, at vi siger: det skriver vi ikke i loven; det er nok, at finansministeren siger det? Man kan kalde spørgsmålet større eller mindre, men det er ikke helt lige gyldigt, hvordan vi behandler den praksis, hvorunder vor lovgivning skal finde sted, og i det hele taget tager stilling til, på hvad måde en lov bliver til eller den ikke bliver til. Derfor tror jeg, det er nødvendigt at opfordre den højtærede finansminister til at overveje dette problem en gang til. Hvor stort eller hvor lille den højtærede finansminister så måtte finde det er, så er det simpelt hen spørgsmålet om en ordentlig form for lovgivning.

Derudover får vi at vide — og jeg nærer ingen tvivl om, at finansministeren og hans embedsmænd var i god tro, da de gav oplysningen i udvalget forleden dag — at man vil komme på linje med de kommunale organisationer. Jeg tvivler ikke på, at man regnede med det, men det, vi måtte konstatere siden hen, var, at det var man altså ikke. Den bedømmelse, man havde gjort, var forkert; man havde vurderet forkert. Nu håber finansministeren en gang til på, at man kommer på linje med sognerådsforeningerne, men hvorfor er det sikrere denne gang? I hvilket omfang kan ministeren have grund til at tro, at vi er færdige med at lave ændringsforslag til denne lovgivning?

Så rejser den højtærede finansminister sammen med det ærede medlem hr. Aksel Larsen det spørgsmål, hvorfor vi ikke selv har stillet et ændringsforslag. Må jeg herom sige, at stillingen var vel ganske klar; vi vidste — så længe vi ikke havde grund til

andre formodninger — at stillingen her i salen var den, at der er lige mange tilhængere og modstandere af den bundne opsparing, og at Grønlandsministeren gør udslaget. Vi har før haft tilsvarende situationer. Sagen var for så vidt afgjort. I samme øjeblik der var udsigt til, at der kunne ske en ændring i stillingen her i salen, ville vi naturligvis selv komme med forslag. Da det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i sin tale i Odense sagde, at han måske var indstillet på at medvirke til lempelser i den bundne opsparing, erklærede mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Erikson, omgående, at venstre var at finde i en forhandling herom, hvis der var mulighed for at tilvejebringe et resultat. Bevares, man kan regne med, at der kan være influenza eller anden sygdom eller andre ting, der forrykker det normale faktiske forhold, men ingen kan tro, at det kan være et sundt grundlag for lovgivning.

Derfor nævnte jeg også spørgsmålet om Grønlandsministeren. Jeg er ganske klar over, at Grønlandsministeren har ret til at stemme, som han vil, men vi andre har til gengæld også ret til at kritisere det. Ja, det kan ikke hjælpe, at den højtærede justitsminister ryster på hovedet, for naturligvis har vi det. Vi er heller ikke ene om vor opfattelse. Det, vi kritiserer, er, at den højtærede Grønlandsminister, som er valgt på et upolitisk grundlag, giver regeringen og regeringspartierne præcis den yderligere styrke, der skal til, for at de er stærke nok til ikke at behøve at forhandle med andre sider i salen. Det er det, vi bebrejder Grønlandsministeren, og vi er som sagt ikke ene om denne bebrejdelse. Jeg har lagt mærke til, at man i radikale kredse i stigende grad er indstillet på den samme tankegang. Roskilde Tidende skriver den 16. oktober i år i en ledende artikel — jeg beder om tilladelse til at citere — under overskriften Hr. Gam bør ikke stemme:

„Efter vor mening bør regeringen vogte sig for én ting, nemlig at blive siddende på Grønlandsministerens stemme.“

Det er altså et synspunkt, der råder selv helt ind i regeringspartiernes egne kredse; derfor kan det vist ikke være så helt urimeligt at føre det frem ved denne lejlighed.

Jeg skal slutte med at sige, at vi fortsat